

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 88.474 van 29 juni 2000
in de zaak A. 53.944/VII-12.230.**

In zake : Jenny DE PRAETERE,
die woonplaats kiest bij
Advocaat M. DENYS,
kantoor houdende te BRUSSEL,
Grote Hertstraat 12

tegen :

het Vlaamse Gewest, vertegenwoordigd door de
Vlaamse regering,
dat woonplaats kiest bij
Advocaat I. LAUREYS,
kantoor houdende te BUGGENHOUT,
Provincialebaan 20

tussenkomen de partijen :

1. Stani REYNTJENS,
2. Alois VERCLEYEN,
3. Stanny DEVLEESCHOUWER,
4. Clairry DESTERCK,
5. Dirk DE VOS,
6. Michel DESMET,
7. Jacques REYNTJENS,
8. René H. BRECX,
9. Eddy VAN KEYMEULEN,
10. Theo DENUTTE,
11. Pierre CARION,
12. Marie-Louise GOOSSENS,
13. Theo GOSSEYE,
14. Marc VAN LIEFFERINGE,
15. Paul DESMIDT,
16. René R. BRECX.

die woonplaats kiezen bij
Advocaat D. MATTHYS,
kantoor houdende te GENT,
Sint-Annaplein 34.

D E R A A D V A N S T A T E, VIIe K A M E R,

Gezien het verzoekschrift dat Jenny DE PRAETERE op 8 oktober 1993 heeft ingediend om de nietigverklaring te vragen van het besluit van de Vlaamse Minister van leefmilieu en huisvesting van

30 juli 1993 waarbij het beroep, door omwonenden aange-
tekend tegen de beslissing van de bestendige deputatie
van de provincieraad van Oost-Vlaanderen van 11 maart
1993, houdende het verlenen van de vergunning aan
verzoekster om een inrichting gelegen te 9570 Deftinge,
Muizenholstraat 20, uit te breiden, gedeeltelijk gegrond
wordt verklaard en het beroepen besluit wordt gewijzigd;

Gezien de verzoekschriften tot tussenkomst
van 2 september 1994;

Gelet op de beschikking van 8 september 1994
die de tussenkomsten van Stani REYNTJENS, Alois
VERCLEYEN, Stanny DE VLEESCHOUWER, Clairiy DESTERCK,
Dirk DE VOS, Michel DE SMET, Jacques REYNTJENS, René H.
BRECX, Eddy VAN KEYMEULEN, Theo DENUTTE, Pierre CARION,
Marie-Louise GOOSSENS, Theo GOSSEYE, Marc
VAN LIEFFERINGE, Paul DESMIDT en René R. BRECX toelaat;

Gezien de regelmatig gewisselde memories van
antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag opgemaakt door Auditeur
P. PROV00ST;

Gelet op de beschikking van 23 september
1999 die de neerlegging ter griffie van het verslag en
van het dossier gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan
partijen en gezien de laatste memorie van verzoekster;

Gelet op de beschikking van 29 maart 2000
waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 4 mei 2000;

Gehoord het verslag van Kamervoorzitter
M.-R. BRACKE;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat P. VAN WESEMAEL die, loco Advocaat M. DENYS verschijnt voor verzoekster, van Advocaat F. DE BISSCHOP die, loco Advocaat I. LAUREYS verschijnt voor de verwerende partij en van Advocaat D. MATTHYS, die verschijnt voor de tussenkomende partijen;

Gehoord het eensluidend advies van Auditeur P. PROVVOOST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. De gegevens van de zaak

1.1. Verzoeksters schoonvader exploiteert een landbouwbedrijf in Lierde (deelgemeente Deftinge).

De exploitatie gebeurt in een eeuwenoude hoeve, gelegen in landschappelijk waardevol agrarisch gebied.

Er ligt woongebied (ander dan met landelijk karakter) op ongeveer 900 meter, woonuitbreidingsgebied op ongeveer 1.000 meter, en recreatiegebied eveneens op ongeveer 1.000 meter.

Op 10 oktober 1990 verleent het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Lierde een vergunning voor 70 grote runderen en 25 stuks kleinvee, en de opslag van 210 m³ mengmest, voor een termijn verstrijkend op 1 september 2011.

1.2. Op 20 november 1992 dient verzoekster, die blijkbaar inmiddels de exploitatie heeft overgenomen, een milieuvergunningsaanvraag in voor de uitbreiding van de inrichting.

Enerzijds zou het aantal runderen worden uitgebreid tot in totaal 120 (door toevoeging van een open frontstal voor 25 runderen, en de opslag van 260 m³

stromest); anderzijds zou een varkensfokkerij worden toegevoegd, omvattende 194 zeugen, 6 beren en 1.600 mestvarkens (ouder dan 10 weken) in 4 nieuwe stallen, met 6 voedersilo's (50,7 ton) en de opslag van 3.126 m³ dierlijke mest. Voorts gaat het nog om de bovengrondse opslag van 1.200 liter petroleum en 5.000 liter lichte stookolie.

Tijdens het openbaar onderzoek worden 168 bezwaren ingediend.

Na gunstige adviezen van het college van burgemeester en schepenen (stilzwijgend), het bestuur milieuvergunningen, en het bestuur voor ruimtelijke ordening, een gedeeltelijk gunstig advies van het bestuur preventieve en ambulante gezondheidszorg en een "deels gunstig, deels ongunstig" advies van de provinciale milieuvergunningscommissie, verleent de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen op 11 maart 1993 de gevraagde vergunning.

1.3. Er worden administratieve beroepen ingediend tegen de vergunning door eerste, tweede, derde, zesde, achtste, negende, elfde, twaalfde, veertiende en zestiende tussenkomende partij.

1.4. Op 12 mei 1993 wordt een bouwvergunning verleend voor de varkensfokkerij.

1.5. In het kader van de beroepsprocedure worden de volgende adviezen verleend :

a) De Vlaamse Landmaatschappij verleent een gunstig advies voor de uitbreiding van het aantal runderen en de bijhorende mestopslag, en een ongunstig voor de uitbreiding met een varkensfokkerij.

b) Het bestuur ruimtelijke ordening verleent een gunstig advies.

c) De administratie voor gezondheidszorg verleent een voorwaardelijk (garanties voor mestafzet) gunstig advies.

d) Het bestuur milieuvergunningen verleent een gunstig advies voor de uitbreiding van het aantal runderen en de bijhorende mestopslag, en een ongunstig advies voor de uitbreiding met een varkensfokkerij.

e) De gewestelijke milieuvergunningscommissie tenslotte, verleent een gunstig advies.

1.6. Op 30 juli 1993 wordt de bestreden beslissing genomen : de uitbreiding met de varkensfokkerij wordt geweigerd.

De motivering, in essentie, luidt als volgt :

"[...]

Overwegende dat de stal gelegen is op circa 900 m van een woongebied anders dan een woongebied met landelijk karakter, circa 1000 m van een woon-uitbreidingsgebied, circa 1000 m van een recreatiegebied; dat de inrichting waarvoor de aanvrager vergunning beoogt te bekomen, te weten in totaal 1.800 varkens, ouder dan 10 weken, waarvan 194 zeugen, geen gesloten karakter heeft; dat bij een niet gesloten varkenshouderij een afstandsregel geldt van 2500 m; dat het bedrijf niet voldoet aan deze regel;

Overwegende dat de inrichting gelegen is in Lierde, een gemeente waar volgens de gekende gegevens de fosfaatproduktie 69 kg P_2O_5 per ha cultuuroppervlakte bedraagt; dat om te vermijden dat in Lierde een mestoverschot zou ontstaan geen uitbreiding van de mestproduktie kan worden toegestaan;

Overwegende dat de open-frontstal, bedoeld voor de huisvesting van de runderen reeds gebouwd is; dat voor de mestafzet van de vergunde veestapel een oppervlakte van 24 ha cultuurgrond vereist is; dat deze oppervlakte beschikbaar is zodat een ecologisch verantwoorde mestafzet gewaarborgd is;

Overwegende dat de uitbreiding met 1.800 varkens resulteert in een bijkomende mestproduktie van 11.000 kg P_2O_5 ; dat voor een ecologisch verantwoorde afzet van deze mest een oppervlakte cultuurgrond van 73 ha vereist is; dat uit het advies van de Vlaamse Landmaatschappij blijkt dat de aanvrager slechts kan beschikken over 52,17 ha in eigendom, pacht of onder langdurig contract voor mestafzet; dat de ecologisch verantwoorde afzet van alle door de gevraagde

uitbreiding geproduceerde dierlijke mest bijgevolg niet mogelijk is; dat het bedrijfsmatig mestoverschot een bedreiging vormt voor de kwaliteit van het grond- en oppervlaktewater";

2. De ontvankelijkheid van de tussenkomst van de veertiende tussenkomende partij.

Overwegende dat in zijn verzoekschrift tot tussenkomst Marc VAN LIEFFERINGE stelt dat zijn woonperceel ca. 1.800 meter van de op te richten stallen is verwijderd; dat in zijn memorie van tussenkomst hij als afstand 1.500 meter opgeeft; dat niet blijkt dat betrokkene nog een andere eigendom heeft, die in de omgeving van de inrichting is gelegen; dat geen bijzondere elementen worden aangebracht waaruit blijkt dat ondanks de afstand van minstens 1.500 meter de exploitatie van de inrichting hem toch hinder kan berokkenen; dat dienvolgens de tussenkomst van Marc VAN LIEFFERINGE ambtshalve als onontvankelijk moet worden afgewezen;

3. De gegrondheid van het beroep

3.1.1. Overwegende dat het eerste middel wordt genomen uit

"de schending van artikel 24 § 1, 5° van het milieuvergunningsdecreet van 28 juni 1985, artikel 51 § 1 juncto 49 § 1, 4° van het Vlarem I - besluit van 6 februari 1991 en uit de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen";

dat verzoekster doet gelden dat "het in casu niet evident is dat de beroepen van particulieren die op minstens 600 m van de inrichting wonen, zondermeer en automatisch ontvankelijk verklaard worden, zonder enig spoor van onderzoek naar de ligging van de eigendommen van de beroepsindieners" terwijl zij nochtans op de

hoorzitting de vraag had gesteld "of de indieners van de beroepen wel enig rechtstreeks belang kunnen laten gelden bij het aanvechten van de vergunningsbeslissing van de bestendige deputatie"; dat zij meent aldus zijn "gekrenkt (...) in haar verworven rechten, te meer nu zij van de bestendige deputatie de milieuvergunning bekomen had zoals aangevraagd".

3.1.2. Overwegende dat de verwerende partij antwoordt dat omwonenden, zelfs al zouden zij op 600 meter van de vergunningsplichtige inrichting wonen, toch van "een rechtstreeks belang" kunnen doen blijken; dat zij doet gelden dat het feit dat zij op enkele honderden meters van de inrichting wonen, niets afdoet aan hun belang "wanneer zij bv. wijzen op het landschappelijk waardevol karakter van het gebied waarin het bedrijf gaat exploiteren, op het gevaar voor oppervlakte- en grondwaterverontreiniging, op het bio-industrieel" karakter van de uitbating, ...; dat zij van oordeel is dat hun grieven ernstig genoeg bleken om hun beroepen ontvankelijk te verklaren;

3.1.3. Overwegende dat verzoekster repliceert dat onderzoek van de in het administratief dossier neergelegde beroepschriften haar niets wijzer maakt; dat "steeds (...) gewag (wordt) gemaakt van ernstige gevaren voor de kwaliteit van het grondwater en voor bezoedeling van de oppervlaktewateren door mestlozingen, aantasting van het landschap, geurhinder, het 'gevaarlijk precedent', het 'oprukken van de agro-industrie', enzovoort", dat dit kadert in de georganiseerde actie tegen de geplande inrichting, "een emotioneel geladen campagne", met "agressieve slogans" en "opruierende teksten", dat personen die op minstens 600 meter van de inrichting wonen geen rechtstreekse hinder van de exploitatie van de inrichting kunnen ondervinden, terwijl "bij de redactie van artikel 24 § 1, 5° van het milieuvergunningsdecreet (...) het duidelijk de

bedoeling (is) geweest van de decreetgever om enkel diegenen die rechtstreeks hinder kunnen ondervinden van de exploitatie van een hinderlijke inrichting het recht te verlenen om een administratief beroep in te dienen, (dat) het onderzoek naar de ontvankelijkheid en volledigheid van een administratief beroep, zoals dit wordt voorzien door artikel 52, 1^oa van het Vlarem I-besluit, (...) zich daarbij (dient) uit te strekken tot méér dan louter een controle naar de tijdigheid van het beroep en het bijvoegen van het attest van aanplakking of verzending en het bewijs van betaling van de dossier-taks, en (...) ook (moet) betrekking hebben op het vereiste belang van de indieners van het beroep (...), (dat) noch uit de bestreden beslissing noch uit de memorie van antwoord van het Vlaams Gewest is te achterhalen op grond van welke motieven de administratieve beroepen van de verschillende beroepsindieners ontvankelijk, laat staan gegrond zijn bevonden";

3.1.4. Overwegende dat in de memorie van tussenkomst een aantal tussenkomende partijen stellen dat zij op minder dan 600 meter afstand van de inrichting wonen of over een eigendom beschikken; dat zij verwijzen naar de door hen aangevoerde bezwaren en naar een aantal adviezen waarin die bezwaren ernstig worden bevonden; dat voorts zij stellen :

"Gelet op het evident belang van de tussenkomende partij, die vanzelfsprekend ressorteert onder wat in artikel 24, § 1, 5° van het Milieuvergunningsdecreet wordt bepaald (gelet op de woonplaats van de beroepsindieners en gelet op de inhoud van de bezwaren die beide op een gevaar voor rechtstreekse hinder wijzen), drong zich in voorliggend geval geen noodzaak tot uitgebreide evaluatie van het belang aan het in beroep oordelende bestuur op, en kon deze laatste zich beperken tot een loutere verwijzing naar 'het ontvankelijk bevonden beroep', waaruit evenwel niet mag worden afgeleid dat geen onderzoek zou hebben plaatsgevonden.

De verzoekende partij trekt ten onrechte een parallel tussen het voorliggend geval, waar artikel 24, § 1, 5°, eerste lid van het Milieuvergun-

ningsdecreet van toepassing is, en de inhoud van het arrest N.V. HOVARCO en B.V.B.A. DICOVAR (R.v.St., nr. 46.378, 3 maart 1994) waar de zeer strikte inhoud van artikel 24, § 1, 5°, in fine van het Milieuvergunningsdecreet en de hele problematiek van het -niet-evidente (zie Hand., Vl. R., nr. 43, 28 juni 1985, 1419)- belang van een milieuvereniging aan de orde is";

3.1.5. Overwegende dat ter terechtzitting de raadsman van de tussenkomende partij met akkoord van de raadsman van de verzoekende en van de verwerende partij twee plannen neerlegt met aanduiding van de eigendommen van een aantal tussenkomende partijen en van de afstand ervan ten opzichte van de geplande varkensstallen, alsook een gedetailleerde opgave van de afstand van de diverse eigendommen van de eerste tussenkomende partij en van de eigendommen van de negende tussenkomende partij tot de inrichting; dat laatstgenoemde raadslieden expliciet verklaren akkoord te gaan met de gegevens vermeld op de neergelegde stukken;

3.1.6. Overwegende dat luidens artikel 52, 3°, b), van Vlarem I de uitspraak van de minister over het beroep een gemotiveerde beslissing vereist over de aanspraken en de bezwaren die door de indieners van het beroep werden gesteld; dat de opgelegde motiveringsplicht niet vereist dat eveneens op argumenten die niet door de beroepsindieners werden opgeworpen wordt ingegaan; dat daarenboven de formele motiveringsplicht niet inhoudt dat de beroepsinstantie in haar uitspraak over het beroep het vervuld zijn van de ontvankelijkheidsvoorwaarden dient te vermelden; dat dit des te meer klemmt nu blijkens het verslag van de gewestelijke milieuvergunningscommissie van 11 juni 1993 verzoekster niet expliciet de ontvankelijkheid van de administratieve beroepen heeft betwist, maar enkel heeft gesteld "dat er geen klachten zijn van burens wonende binnen een straal van 350 tot 600 m"; dat uit de neergelegde stukken blijkt dat de eigendommen met woonst

van de derde, zesde en negende tussenkomende partijen zijn gelegen op respectievelijk 260, 280 en 420 meter van de perceelsgrens waarop de stallen zullen worden ingeplant en dat eerste tussenkomende partij eigenaar is van een stuk bouwgrond dat op een afstand van 330 meter is gelegen; dat in de hypothese dat de stallen in het midden van het perceel zullen worden ingeplant -precieze gegevens werden daaromtrent niet verstrekt- de vermelde afstanden met 100 meter dienen te worden vermeerderd; dat in acht genomen de grootte van de geplande inrichting, te weten een varkensfokkerij omvattende vier stallen met 1.600 mestvarkens, 194 zeugen en 6 beren, in alle redelijkheid er kan worden van uitgegaan dat zeker genoemde partijen, die allen administratief beroep hebben ingediend, rechtstreekse hinder kunnen ondervinden van de exploitatie van de geplande inrichting; dat dienvolgens de verwerende partij rechtsgeldig was geadieerd en in beroep vermocht de in eerste aanleg verleende vergunning binnen de perken van het beroep te wijzigen, zodat verzoekster ten onrechte van oordeel is te zijn "gekrenkt (...) in haar verworven rechten", die zij meent te mogen putten uit de in eerste aanleg verleende vergunning; dat het eerste middel niet gegrond is;

3.2.1. Overwegende dat in haar zesde middel de verzoekster aanvoert dat het bestreden besluit de gevraagde uitbreiding onder meer weigert met toepassing van afstands -en verbodsbepalingen die zijn opgenomen in het besluit van de Vlaamse regering van 7 januari 1992 houdende vaststelling van het Vlaams reglement inzake milieuvoorwaarden voor hinderlijke inrichtingen, terwijl dit besluit met schending van artikel 3, § 1, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State niet aan het voorafgaand advies van de afdeling wetgeving werd voorgelegd;

3.2.2. Overwegende dat door de verwerende partij niet wordt betwist dat de in het bestreden besluit gehanteerde bepalingen deze zijn die werden opgenomen in het oorspronkelijke Vlarem II; dat zij echter meent dat het niet inwinnen van het advies van de afdeling wetgeving van de Raad van State niet automatisch de nietigheid van dat besluit met zich meebrengt;

3.2.3. Overwegende dat in de memorie in tussenkomst wordt opgeworpen dat de bevoegde minister zich niet op het (initiële) Vlarem II heeft gesteund, omdat nergens in het bestreden besluit ernaar wordt verwezen;

3.2.4. Overwegende dat uit de sub 1.6. weergegeven bewoordingen van het bestreden besluit blijkt dat in een eerste weigeringsmotief daadwerkelijk toepassing wordt gemaakt van de afstandsregels zoals die waren opgenomen in het besluit van de Vlaamse regering van 7 januari 1992 houdende vaststelling van het Vlaams reglement inzake milieuvoorwaarden voor hinderlijke inrichtingen (het oude Vlarem II); dat het feit dat dat Vlarem II nergens wordt vermeld, niet wegneemt dat de gehanteerde norm precies overeenstemt met de bepalingen van artikel 357, § 2, 1°, ervan; dat deze vaststelling overigens niet door de verwerende partij wordt betwist; dat bij 's Raads arrest nr. 52.260 van 16 maart 1993 het initiële Vlarem II werd vernietigd om de door de verzoekster ingeroepen reden, zodat het wordt geacht nooit te hebben bestaan; dat het middel gegrond is;

3.3.1. Overwegende dat het achtste middel is genomen uit

"de schending van artikel 17 van het milieuvergunningensdecreet, artikel 52 sub 3 van het Besluit van de Vlaamse Executieve van 6 februari 1991, de artikelen 2,3 en 4 van het mestdecreet van 23 januari 1991, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motiveringsplicht en het ontbreken van rechtens vereiste grondslag";

dat verzoekster doet gelden dat de uitbreiding van de bestaande inrichting geweigerd werd omdat een ecologisch verantwoorde afzet van de door haar inrichting geproduceerde mest niet zou zijn aangetoond, terwijl uit de door haar tijdens de hoorzitting aan de bevoegde overheid neergelegde mestafzetbewijzen blijkt dat voldoende afzetoppervlakte voorhanden is, dat aldus de minister op onwettige wijze het mestdecreet naast zich neerlegt en de door hem gehanteerde willekeurige normen strijdig zijn met de bepalingen van het mestdecreet en zijn uitvoeringsbesluiten;

3.3.2. Overwegende dat de verwerende partij in haar memorie van antwoord niet ingaat op dit middel;

3.3.3. Overwegende dat de tussenkomenende partijen stellen "dat een zwaar vermoeden rijst dat het verhaal van de op de hoorzitting neergelegde bijkomende mestafzetbewijzen een hersenspinsel is van de verzoekende partij, omdat die neerlegging uit geen enkel document blijkt en dat de minister terecht heeft besloten dat een ecologisch verantwoorde mestafzet niet mogelijk zal zijn;

3.3.4. Overwegende dat uit de sub 1.6. geciteerde motieven van het bestreden besluit blijkt dat het tweede decisieve weigeringsmotief is gestoeld op de overweging dat "de ecologisch verantwoorde afzet van alle door de gevraagde uitbreiding geproduceerde dierlijke mest (...) niet mogelijk is; dat de Raad van State geen bepaling bekend is die op de dag van het nemen van de bestreden beslissing voorschreef dat de aanvrager van een milieuvergunning bij zijn aanvraag documenten diende te voegen of in de loop van de vergunningsprocedure documenten diende over te leggen met betrekking tot de afzetmogelijkheden van de door de geplande inrichting of uitbreiding te produceren dierlijke mest; dat het meststof-fendecreet van 23 januari 1991 zoals het luidde op de

dag van het bestreden besluit geen regels bevatte met het oog op het beoordelen van een milieuvergunningsaanvraag noch verbodsbepalingen die aanleiding konden geven tot het weigeren van een dergelijke vergunning; dat in de hiervoor bedoelde versie dat decreet en de uitvoeringsbesluiten ervan voorzien in vier mestafzetmogelijkheden: gebruik op eigen cultuurgronden, vervoer naar cultuurgronden van gebruikers gelegen in dezelfde of in aangrenzende gemeenten, vervoer naar andere dan voormelde gronden door een door de Mestbank erkend vervoerder en, ten slotte, afname door de Mestbank; dat in die stand van de wetgeving de overheid derhalve niet de bevoegdheid bezat om bij wege van het weigeren van een milieuvergunning een toekomstig exploitant reeds vooraf de mogelijkheid te ontzeggen om van één of meer van die wettelijke mestafzetmogelijkheden gebruik te maken; dat het middel in de besproken mate gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De tussenkomst, ingediend door Marc VAN LIEFFERINGE, wordt afgewezen.

Artikel 2.

Vernietigd wordt het besluit van de Vlaamse Minister van leefmilieu en huisvesting van 30 juli 1993 waarbij het beroep, door omwonenden aangetekend tegen de beslissing van de bestendige deputatie van de provincieraad van Oost-Vlaanderen van 11 maart 1993, houdende het verlenen van de vergunning aan Jenny DE PRAETERE om een inrichting gelegen te 9570 Deftinge, Muizenholstraat 20, uit te breiden, gedeeltelijk gegrond wordt verklaard en het beroepen besluit wordt gewijzigd.

Artikel 3.

Dit arrest zal worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het vernietigde besluit.

Artikel 4.

De kosten van het beroep, bepaald op vierduizend frank, komen ten laste van het Vlaamse Gewest.

De kosten van de tussenkomsten, bepaald op achtenveertigduizend frank, komen ten laste van de tussenkomende partijen, elk voor een zestiende.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op negenentwintig juni tweeduizend, door de VIIe kamer, die was samengesteld uit :

Mevr.	M.-R. BRACKE,	kamervoorzitter,
de HH.	R. STEVENS,	staatsraad,
	D. MOONS,	staatsraad,
Mevr.	A. WIJNANTS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. WIJNANTS.

M.-R. BRACKE.